

AY'A YOLCULUK: EYMEN VE ELİF'İN MACERASI

Yaz tatili gelmişti. Eymen ile Elif, okuldan uzak, özgürce geçirecekleri günlerin heyecanını taşıyorlardı. Hava sıcaktı, güneş gökyüzünde yüksek ve yakıcıydı. Bu nedenle her gün öğleden sonraları, gölgelik alanlarda vakit geçiriyor, bazen kitap okuyarak, bazen bulmaca çözerek, bazen de boyama yaparak vakit geçiriyorlardı. O gün de diğerlerinden farksızdı; fakat akşamüstü, gökyüzü gitgide daha da güzelleşmeye başlamıştı. Akşamın alacakaranlığında, Eymen ile Elif, bahçedeki eski teleskoba bakıp, ne yapacaklarına karar veremediler. “Bu akşam gökyüzü gerçekten çok güzel,” dedi Elif, başını kaldırıp Ay’a bakarak. Eymen teleskobu dikkatle ayarladı ve “Bak Elif! Ay bugün ne kadar parlak! Sanki bize göz kırıyor gibi!” diye bağırarak teleskoba göz attı.

Elif, büyük bir merakla teleskoba yöneldi. “Ay’ın yüzeyi gerçekten peynir gibi mi? Orada neler olabilir acaba?” diye sordu, gülerek. Tam o sırada teleskop birden parlamaya başladı! İçinden ince bir ses duyuldu. “Merhaba çocuklar! Ben Ay-Bot! Sizi Ay’a götürmek istiyorum. Hazır mısınız?”

Eymen ile Elif ‘in ağızları açık kalmıştı. Birbirlerine bakarken, gözlerini birkaç kez kırpıldılar. Ama gözlerini açtıklarında, kendilerini minik bir uzay gemisinin içinde buldular. Kafalarının içinde yankılanan tek şey, Ay-Bot’un enerjik sesi oldu: “Hedef: Ay!”

Geminin içi pırıl pırıl parlıyor, etraflarında yıldızlar akıp geçiyordu. Eymen, geminin camından dışarıya bakarak, “Işık hızında mı gittik?” diye sormadan edemedi. Gözleri büyümüş, her şey o kadar hızlı geçiyordu ki. Ay-Bot, robotik bir gülümseme ile, “Evet, Ay’a yaklaşık 384 bin kilometre yol aldık. Işık bu mesafeyi bir saniyede geçer!” diye açıkladı.

Yolculuk kısa sürdü, ama çocuklar sanki uzayda bir ömür geçirmiş gibi hissettiler. Nihayet, Ay’ın yüzeyine iniş yapacakları an geldiğinde, çocuklar birden sıçrayarak gemiden dışarıya adım attılar. Her adımda, yerçekiminin ne kadar az olduğunu fark ettiler. “Yerçekimi çok az!” dedi Elif, adımlarını dikkatle atarak, her birinin onları daha yükseğe fırlatmasını izledi. “Evet, çünkü Ay, Dünya’dan çok daha küçük. O yüzden burada ağırlığınız altıda bir!” dedi Ay-Bot, rahat bir şekilde açıklama yaparak. Ay’ın

yüzeyinde yürürken, sıcaklık birden değişmeye başladı. “Eyvah, çok sıcak!” dedi Eymen, kaşlarını çatarken.

Ay-Bot, sakın bir şekilde, “Çünkü burada gündüzleri sıcaklık 120 dereceye kadar çıkabilir. Ama geceleri ise -130 dereceye kadar düşer,” diye yanıtladı. Eymen, biraz daha ileri gidip gökyüzünü inceledi. Ay’ın yüzeyinde, karanlık ve aydınlık bölgeler bir arada görünüyordu. “Bu ne?” diye sordu Elif, gözlerini kısarak Ay’ı inceledi.

Ay-Bot hemen yanıtladı: “Bunlar Ay’ın evreleri. Yeni ay, dolunay, ilk ve son dördün... Güneş’ten gelen ışık sayesinde bu görünümler oluşur. Aslında, Ay’ın yüzeyindeki bu karanlık ve aydınlık kısımlar, evrimsel olarak çok önemli bir rol oynar. Ay’ın farklı evreleri, Dünya üzerinde etkilerini gösterir. ”Elif hayretle bakarken, “Yani, bu evreler Ay’ın hareketiyle alakalı mı?” diye sordu. Ay-Bot başını sallayarak, “Evet, Ay’ın hareketi ve Dünya ile olan ilişkisi çok karmaşıktır ama aynı zamanda oldukça güzeldir,” dedi. Geri dönmeye karar verdiklerinde, geminin kapakları kapandı ve Elif, Ay’a dönüp seslendi: “Hoşça kal Ay! Artık seni daha iyi tanıyorum!”Eymen de ekledi: “Ve seni hiç peynir gibi düşünmeyeceğim!”

Bir göz açıp kapayıncaya kadar, çocuklar kendilerini bahçelerinde buldular. Yıldızlar parlıyor, gökyüzü her zamankinden daha yakın gibi hissediliyordu. O günden sonra, Ay’a baktıklarında, yalnızca yüzeyindeki karanlık ve aydınlık bölgeleri değil, o evrelerin ardındaki bilimsel gerçekleri de hatırlayacaklardı.

Düzenlenmiştir.